

Postavení a služba žen v církvi

(služba v církvi, feminismus)

212-98pc

Jedno malé děvče ze školy psalo slohovou práci na téma, proč je na světě více žen než mužů. Napsala: Bůh nejdříve stvořil Adama, potom se na něj podíval a řekl si: "Dobře, myslím, že to dokážu lépe, když to zkusím ještě jednou". Potom stvořil Evu. Ta se mu podařila více než Adam. Proto od té doby tvoří více žen. - Takové sebevědomí děvčete je neobvyklé a vystupuje proti mnoha tradičním názorům minulých století, kdy žena byla podceňována a zlehčována. Často byla žena považována za hračku, objekt sexu, neplacenou kuchařku, či domácí sílu a tvora neschopného účastnit se racionálních diskusí. Často v dějinách docházelo k podceňování ženské role, omezování svobody a vykořisťování a odmítání v určitých oblastech života.

Z výše uvedených důvodů se zde objevil fenomén feminismu – ženského hnutí za rovnoprávnost. Ve starověku býval na ženy tvrdý pohled. Filosof Platon, který věřil, že duše je uvězněna v těle a že může vysvobozena jen reinkarnací, navrhuje, že zlým osudem pro muže by bylo, kdyby byl reinkarnován jako žena (Timaeus, s. 249). Aristoteles se díval na ženu jako druh poškozeného muže. Napsal: *"Ženy jsou nedokonalými muži, omylem vyprodukovanými otcovou nezpůsobilostí nebo zlým vlivem sentimentálního jižního větru"* (Generace živočichů, II.iii, p. 175). Tento krutý a hrubý mužský šovinismus nebyl omezen jen na pohanský svět. Dokonce i židovští spisovatelé, kteří znali Starý zákon, napsali o ženách zlehčující a ponižující poznámky. Josefus Flavius vyjádřil svůj názor takto: *"Žena je ve srovnání s mužem vždy méněcenná."* Známa židovská ranní modlitba dochovává děkování muže za to, že Bůh ho neučinil pohanem, otrokem, nebo ženou. Podle mimobiblické židovské tradice nebyla žena osobou, ale věcí. Neměla jakákoli práva, byla manželovým vlastnictvím, se kterým si mohl dělat co chtěl. Je určitou tragédií, že i mezi církevními otci je možné nalézt podobné tóny. Někteří byli zřejmě v těchto otázkách více ovlivněni řeckou filosofií a talmudickou moudrostí. Např. církevní otec Tertulián napsal na adresu ženy: *"Jsi vstupní d'áblou cestou, jsi tou, která vzala ze zakázaného stromu, jsi první odpadlík od Božího zákona, jsi tou, která přesvědčila muže, na kterého d'ábel nebyl dost statečný. Ty jsi tou, která tak jednoduše zničila obraz Boží v člověku. Na základě tvého odpadnutí přišla smrt, a dokonce Boží Syn kvůli tomu musel zemřít."* To je příklad, který je skutečně ostudný a je smutné, že se následovníci Pána Ježíše k takovým slovům mohli propůjčit. (Možná proto můžeme pak lépe pochopit vyrovnávací tendenci, která se projevila ve vyvýšení Marie, matky Pána Ježíše, až na královnu nebes a spoluspasitelku).

Během staletí se tento ženu ponižující pohled začal měnit, ale až naše století bylo svědkem různých emancipačních snah, které postupně otevřely ženám všechna občanská práva a všechny profese. Až v tomto století jsou ženy placeny za svou práci jako muži. V Británii např. od roku 1919 mají otevřeny i veřejné funkce a občanské úřady. Feministické hnutí ale ve svém rozvoji pokračovalo dál. Australská učitelka Germaine Greer napsala knížku *"Ženský eunuch"*, ve které klade důraz na to, že dveře klece se otevřely, ale kanárek odmítl vylézt. Tato žena proto volá k revoluci. Píše o tom, že láska a manželství jsou mýtus středních vrstev obyvatelstva. Obhazuje, že ženy by neměly vstoupit v sociálně posvěcený vztah jako je manželství a jestli to učinily, pak by měly co nejdříve utéct ven. Říká, že ženy jsou tím pravým proletariátem, utlačovanou většinou a proto by se měly vzbouřit a zastavit svou práci.

Feminismus ale vstoupil i do křesťanství. Elaine Storkey napsala historickou a sociologickou studii s názvem: *"Co je správné na feminismu?"* Začíná výčtem nerovnosti a útlaku žen v západní společnosti a pokračuje kritikou křesťanství, které odmítá feminismus, ale na druhou stranu se staví proti tendencím vidět feminismus jako cestu ke spáse. Zdá se, že je třeba si dne klást skutečně vážné otázky, jako např.: Co znamená spravedlnost pro muže a pro ženy? Jaké vztahy chce Bůh mezi muži a ženami a jaké role mají zastávat? Co je smyslem našeho mužství a ženství? Jakým způsobem máme objevit svou identitu a důstojnost? S tím také souvisí otázka, jaká je role ženy v církvi?

1. Rovnost muže a ženy

Začneme s Gn 1,26-28. Bůh říká: *"Učiňme člověka.....ať lidé panují... Bůh jim požehnal a řekl jim: 'Plod'te se a množte se a naplňte zemi, podmaňte ji a panujte'..."* Zdá se, že je zde silný důraz na tři základní pravdy. Bůh stvořil lidi ke svému obrazu; učinil je jako muže a ženu, dal jim úkol reprodukce lidského pokolení a dal jim panování nad zemí a stvořením. Od samého začátku byl člověk mužem a ženou a od začátku zde byla rovnost muže a ženy v Božím obraze a panování nad zemí. Není zde ani náznak, že by rozdílnost pohlaví znamenala méně Božího obrazu, nebo snad méně zodpovědnosti za panování. *"Bůh stvořil člověka... jako muže a ženu je stvořil"*. Je zde vyjádřen plurál (množné číslo) lidství. To má závažné důsledky. Člověk, jako muž a žena, vyjadřují společně něco z Božího obrazu.

Příliš daleko dnes některé církve ustupují pod náporům feminismu. Např. Národní rada Kristových církví v USA publikovala: *An Inclusive Language Lectionary*. V tomto lektionáři bylo vypuštěno vše, co připomíná pohlaví a exklusivní (vyklučující) jazyk. Je to pěkná snaha, aby byla pravda o Bohu vyjádřena láskou ke všem lidem, aby se všichni lidé v křesťanské církvi, muži i ženy, cítili jedno v Kristu. Je to pěkná snaha, když nahrazují slovo "bratři" výrazem "bratři a sestry", nebo slovo "muž" výrazem "lidská bytost". Nemají ale právo, jak říká John Stott, aby měnili biblický text a nazývali Boha Otcem i Matkou, nebo Ježíše Krista místo Božím Synem, dítětem. To znamená odkládat historickou realitu inkarnace. To odporuje jak zkušenosti, tak učení Pána Ježíše, který nazýval Boha „**Abba, Otče**“, který sám sebe nazýval Synem a učil o Bohu jako o našem nebeském Otcí. Na druhou stranu bychom měli věnovat pozornost těm textům, které mluví o Bohu v ženském rodě, zvláště v mateřských termínech. Tyto texty pomáhají plnost Božího otcovství. Například podle Mojžíšovy písně Jahve-Hospodin nebyl jen skalou, která tě zplodila, ale také Bohem, který v bolestech tě zrodil. To je velmi zajímavý výrok, který ukazuje, že Bůh byl jak Otcem, tak Matkou Izraele. Nebo se podívejme na Iz 42,18, kde je Bůh přestaven jako rodička Izraele, nebo Iz 49,15: *„Cožpak může zapomenout žena na své pachoľátko, neslívovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu.“* Bůh potěšuje jako žena své dítě (Iz 66,13). Žalmista si dokonce dovolí přirovnat sám sebe ke kojnému dítěti, které bylo odstaveno (Ž 131,2). A Pán Ježíš mluví o tom, že chtěl shromáždit děti Jeruzaléma jako kvočna kuřátka (Mt 23,37). Stále se potvrzuje to, co nacházíme už v příběhu o stvoření, že je zde naprostá rovnost obou pohlaví. To, co je lidské na muži i na ženě, je určitou reflexí Božího obrazu. Nezapomínejme na tyto ženské důrazy a aplikace při výkladu Písma.

K tomu ale musíme připojit, že původní rovnost byla narušena pádem. Částí Božího soudu vysloveného nad našimi prarodiči bylo slovo nad ženou: *„Budeš dychtit po svém*

muži, ale on nad tebou bude vládnout“ (Gn 3,16). Následkem pádu se zde objevilo určité odcizení mezi oběma pohlavími. Místo úplné rovnosti a doplňování jednoho druhým, se zde objevilo panování nad druhým. Podle apoštola Pavla se zde objevilo určité mužovo postavení hlavy rodiny. Určitě nemělo být nikdy autoritativní, nebo nátlakové. Dominantnost muže nad ženou není důsledkem stvoření, ale pádu. Můžeme si jen připomenout, že muž zneužil toto postavení. Máme mnoho příkladů kolem sebe. V hinduismu se muž považuje za pána své manželky a ona vždy musí skákat tak, jako on píská. 4. sura Koránu definuje ženu jako Alláhem stvořeného podřízeného tvora, který vlastně ani nemá duši a kterého je třeba při neposlušnosti zbít. Mezi Eskymáky je vztah muže a ženy vztahem pána a otroka.

Ve Starém zákoně tomu tak není. Muž, žena i děti, tvoří společenství, které je předmětem Boží smlouvy. Manželství bylo drženo v úctě, a dokonce krása tělesné lásky mezi mužem a ženou je zobrazena v Písni písní. Bible je plná krásných příkladů úžasných žen jako byly Anna, Abigail, Noemi, Rút, Ester atd. Nová smlouva je viděna jako vylití Ducha na všechno tělo, na syny i na dcery, služebníky i služebnice. Při narození Krista je Marie požehnaná mezi ženami a blahoslavená a má jí být projevována úcta. Pán Ježíš byl při své službě doprovázen skupinou žen. Některé uzdravil a ony nyní pečovaly o skupinu apoštolů. Příběh o samaritánské ženě je názorným příkladem misie přes hranice kultur a náboženství a Pán Ježíš tam vede s ženou teologickou diskusi.

Na tomto základě je možné rozumět slovu Pavlovi, že není ani muž, ani žena. To, co bylo pádem rozbito, zničeno, to bylo novým stvořením obnoveno. Proto především v církvi si jsou muži a ženy absolutně rovni. Ženy jsou s muži spoludědičkami daru života (1Pt 3,7). To můžeme nazvat trojiční rovností. Rovnost v Bohu Otci, Synu i Duchu svatém.

2. Vzájemné doplňování (komplementarita)

I když muž a žena jsou rovni, rovnocenní, přece to neznamená, že jsou stejní. Rovnost a identita nesmějí být směřovány. Rovnost cti není rovností identity rolí. Feministky se často bouří proti některým rolím ženy. Je třeba si uvědomit, že tyto role nejsou výsledkem tlaku muži vedené společnosti, ale jsou vlastně dány Božím povoláním. Např. mateřství je Boží povolání, který si žádá přinášení velkých obětí. Ale není to jediné povolání, protože jsou zde i jiná. V Bibli není nic o tom, že by žena například neměla mít své vlastní zaměstnání, že by nemohla vydělávat peníze. Nečteme tam ani, že vdaná žena musí sama konat všechny nákupy, vaření, uklízení, zatímco její manžel se o tyto věci vůbec nebude zajímat a starat. Nemusí to být podle německého pořekadla, které omezuje ženské působení na 3 K – Kinder, Küche und Kirche. To je příklad mužského šovinismu. Pán Bůh stvořil muže a ženu jako rovnocenné partnery, ale nestvořil je stejné. Mathew Henry téměř před 300 lety napsal, že žena nebyla stvořena z mužovy hlavy, aby nad ním vládla, ale nebyla stvořena ani z jeho nohou, aby po ní šlapal. Byla stvořena z jeho boku, protože je rovnocenná, byla stvořena z jeho boku, aby byla chráněna mužovým ramenem a byla stvořena z místa, které je blízko srdci, aby byla milována. Již Petr Lombardský v roce 1157 napsal podobně: "Eva nebyla vzata z Adamových nohou, aby byla jeho otrokem, ani z jeho hlavy, aby byla jeho pánem, ale z jeho boku, aby byla jeho partnerem." Feministky to nerady slyší, ale je zde různost rolí. Nelze tuto různost vymazat. Feministky rády mluví

o lidské bytosti, ale nelze zapomenout na to, že je zde muž i žena. Muž a žena jsou různí, mají se doplňovat a jsou na sobě i závislí.

3. Odpovědnost

Apoštol Pavel nám ale přidává ještě myšlenku mužského principu hlavy. Muž je hlavou ženy (Ef 5,23). Hlavou každého muže je Kristus a hlavou ženy muž (1K 11,3). Co to ale znamená? A jak tuto myšlenku smířit s myšlenkou rovnocennosti?

Tři přístupy a řešení:

1. Někteří potrhují tak silně pozici hlavy, že popírají rovnost.
  2. Někteří popírají pozici hlavy, protože se domnívají, že ji nelze smířit s rovností.
  3. Interpretovat pozici hlavy tak, aby neodporovala harmonii s rovností.
-
- 1) Tradiční, tvrdý pohled, hlava = panování. Je podtrhováno doslovně, že ženy mají ve shromáždění mlčet a že mají být ve všem poddány. Žena může někde sloužit, ale nesmí se podílet na rozhodování a vedení.
  - 2) Tato skupina říká, že apoštol Pavel byl nevrlý starý mládenec, že se mýlil a že byl kulturně omezený. Někteří říkají, že Pán Ježíš byl revolucionář, který zlomil kulturní a dějinné patriarchální dědictví Starého zákona. Pavel je viděn jako rozpolcený rabín, který na jedné straně říká, že v Kristu není rozdíl mezi mužem a ženou (Ga 3,28), ale zároveň mluví o podřízenosti ženy a je poplatný Starému zákonu. Toto říkat je ale úplné a zoufalé nepochopení Bible.
  - 3) Podřízenost naprosto neznamena méněcennost. Rozdílnost pohlaví a rolí neznamena opustit koncept rovnocennosti. Jestliže se tedy Pavel ve svém učení nemýlil, nespletl ho nakonec? Nebyl skutečně kulturně omezen? Prakticky povědění: Byl jeho koncept mužské pozice hlavy platný jen pro jeho dny v 1. století řecko-římského světa? Nebo to platí také i dnes? Jestliže připustíme, že to je kulturně omezeno, pak jakým právem budeme říkat, že manželství není jen kulturní záležitost pro určité doby? Pak by se otevřela cesta pro homosexuální partnerství, relativizaci spásy a všeho ostatního. Cesta vede spíše směrem k transpozici biblického příkladu do současnosti. Pavel také učí, že otroci mají být podřízeni svým pánům. Nikoho z nás ale ani nenapadne, že by si měl podřídit otroka. Jsme rádi, že otroctví bylo zrušeno a že platí, že není ani otrok, ani svobodný (Ga 3,28). Podobně by pak platilo, že ženy mají být osvobozeny, protože není ani muž, ani žena před Bohem. Ale tak to přesně nesedí. Žena není služebnice, která by se kupovala na tržišti jako otrok. Pavel vysvětluje, že Adam byl stvořen nejprve a potom žena (1Tm 2,13). Nebo muž není z ženy, ale žena z muže (1K 11,8). Muž nebyl stvořen pro ženu, ale žena pro muže (1K 11,9). James Hurley ve své knize *Man and Woman in Biblical Perspective* dokazuje, že to není nějaká rabínská exegetická eskamotáž, jak to někteří liberálnější biblisté vidí. Pavlovy argumenty jsou založeny již na Gn 2, ne až na Gn 3. To znamená na situaci stvoření ještě před pádem. Pavel Adam byl stvořen jako první (to mělo ve SZ velký význam – dědictví, vedení při bohoslužbě). Adam Evu pojmenoval (iš, iššah). Toto připomíná Pavel v 1Tm 2,11-15). Na Gn 3 (Eva se dala obelstít hadem. To neznamena, že muž je pak bez viny. Naopak, muž pak jedl vědomě ze zakázaného stromu, přesto, že jasně věděl, že to je hřích.)

- (a) Prvorozený dostával odpovědnost a vedení.
- (b) Eva byla vzata z Adama a přivedena k němu a on ji nazval ženou... moc pojmenovat byla spojena s určitou autoritou.
- (c) byla stvořena pro něj ne jako dodatečný doplněk stvoření, nebo jako hračka, ale jako jeho spolupracovnice, která s ním má sdílet službu Bohu a podílet se na panování nad zemí. Proto nemůžeme opustit Pavlovo učení, jako by bylo jen kulturně a dobově podmíněné. Jde o stvořitelství řád.

V této souvislosti bych chtěl upozornit na názory liberálních reformovaných kruhů. Světový reformovaný svaz, do kterého dosud patří CB, vydal např. knížku: *Walk my sister: The Ordination of woman: Reformed Perspectives*. Já bych tuto knihu spíše nazval deformované perspektivy. Hlavní důraz je podřízen tezi, že musíme kázat evangelium rovnosti, otevřenosti a inkluzivity v Kristu. Vše se podřizuje násilné a z biblického kontextu vytržené interpretaci Ga 3,28, že v Kristu není muž ani žena. Z tohoto pohledu např. 1Tm ukazuje respekt pro Pavlovu tradici, ale chybuje v tom, že zapomíná na Pavlovo eschatologické napětí v jeho chápání evangelia (s. 39). Naplno řečeno, podle tohoto pohledu 1Tm psal nějaký „moula“, který nepochopil cele Pavlovo učení a na některé věci prostě omylem zapomněl. Tuto hrubou chybu v biblickém textu ovšem musí generální tajemník světového reformovaného svazu Milan Opočenský a jeho věrný tým bystře a obětavě napravit a vylepšit. Tak se jediné může podařit zachránit čest Písma svatého. Na str. 40 se praví, že jestliže došlo v listu Timoteovi k úniku eschatologického napětí, pak autor upadl do patriarchálního systému a snažil se o pokojný kompromis se svou kulturou a společností. Proto musíme, říká tato kniha, interpretovat evangelium čerstvě, novým způsobem a pro novou dobu. Není divu, že kniha volá po tak smělé hermeneutice, která by šla za akademickou prudentnost (prozíravost) (60). Prostě Ga 3,28 a 1K 14,23-35 nejde smířit. Prostě se to Pavlovi nepovedlo. Myslím, že takových exegetických pokusů bylo už v liberalismu 19. století dost a dost.

4. Mlčení žen ve shromáždění a zákaz vyučování

A co slovo o mlčení žen ve shromáždění? (1K 14,34.35) Nebo, že ženy nemají učit a mít autoritu nad muži, mají mlčet (1Tm 2,12). Je možné vyložit tato slova jako reakci na Korint, kde byl kult Bakcha (Dionýsia), v jehož bohoslužbě bylo hysterické křičení, zvláště žen, a divoká extáze. Pavel zakazuje onomatopoické lalein, křičení „lalala“, nebo štěbetání pohanských říkad. V Efezu, kde působil po Pavlovi Timoteus, zase hrozila gnóze, poznání, které bývalo tradičně předáváno přes ženy.

Pozici muže jako hlavy nemůžeme z Bible vygumovat, vyškrtnout, ale nesmíme ji interpretovat jako nadvládu. Hlava znamená zdroj něčeho, nebo autoritu. Proto mají muži milovat své ženy, jako svá vlastní těla. Vzor Krista a církve je korektivem zneužití autority. V církvi vždy byly služebnice, prorokyně, diákonky (Fóbe), Evodie a Syntychéna atd.

1K 14 se jedná o otázku rozsuzování proroctví. Pavel tam vyslovuje několik zákazů kvůli nepořádku. Někteří mluvili jeden přes druhého. Proroci se možná překřikovali. Jiní se chlubili glosolálií. Pro takový případ Pavel řekl jasně dva nebo tři. Některé ženy zřejmě hlasitě zřejmě posuzovaly proroctví. Shromáždění byla rušena jejich hlasitými komentáři. To nebylo možné. Proto ať ženy mlčí. Ve shromáždění musí být pořádek a ženy se mají zeptat doma a prohovořit to doma se svým manželem. Co byste dělali,

když vidíte takovou ženu. Na mnoha pastoračních návštěvách jsem zažil, že muž něco řekl a žena to hned vyvracela, opravovala a odváděla řeč jinam.

Zákaz mluvení v Korintě neznamená, že by Pavel zakázal ženám mluvit vůbec. Vždyť ženy se jistě mají modlit a prorokovat. To znamená i veřejně mluvit. A ve SZ se žena měla podílet na bohoslužbě (Ex 15,20-21; 2Sa 6,15; Ž 148,12). Žena může mluvit. Má předávat své poznání pod autoritou. Může vyučovat pod autoritou, ale ne vládnout nad muži. Ženy mohou vyučovat biblický obsah a zůstat pod autoritou svých mužů a vedení sboru. Ženy mohou učit, ale jako členky pastoračního sborového týmu. Ne jako správkyně sborů a v rolích biskupů. V těchto pozicích je v Novém zákoně nenalézáme.

5. Ženy v organizovaných službách prvotní církve

Je třeba mít na mysli, že nám Nový zákon nedává žádný soustavný církevní řád. Jisté je, že v některých otázkách praxe se způsoby jednotlivých církví lišily (Korint-Řím). V NZ máme zachyceny různé aktivity, funkce a služby církve. Není snadné rozpoznat, na jakém základě někteří lidé byli povoláni k určitému úkolu, nebo úřadu. Slova apolos, diakonos, presbyteros a chera (vdova) mohly také popisovat určitý úřad, funkci, nebo postavení. Dobře, že nejsme závislí jen na praxi jednotlivých sborů, ale máme v NZ také učení.

Ženy v Novém zákoně vyučují (Priscilla, Sk 18; Evodie a Syntyché vedly s apoštolem Pavlem zápas za evangelium), působí jako prorokyně (Sk 21,9 zmiňují 4 dcery Filipa – evangelisty. Z 1K 11,5 můžeme dovodit, že ženy, které se ve sborech modlily a prorokovaly, nebyly výjimkou. Ženám bylo přiznáno naplnění Duchem, aby mohly oslovit shromáždění. Z 1Tm 5,3-16 se zdá, jako by některé vdovy byly zaměstnankyněmi církve, protože pravidelně konaly určitou službu a byly církví podporovány. Foibé byla dikonkou v Kenchrejích (Ř 16,1n). Není snadné rozpoznat, zda jde o služebnici, která možná doručovala Pavlovy dopisy, nebo o ženu, která byla součástí vedení sboru. Z těchto zmínek ale nepoznáme principy, a proto se musíme vrátit k biblickému učení o muži a ženě.

Na základě novozákonního učení můžeme povědět, že je plně zachována rovnost mezi mužem a ženou. Ženy proto mohou učit a také se zapojovat do různých služeb v církvi. Mužovo vůdčí postavení je ale dáno ne lidským pádem, ale přímo stvořitelským řádem. Proto ženy mohou i v našich sborech konat nejrůznější služby, ale neměly by být v pozici správce sboru. Jako církev bychom měli dnes světu svědčit i tímto modelem práce. Ženy principiálně mohou svědčit, modlit se, prorokovat i kázat. Měly by to ale vždy konat pod autoritou vedoucího pastoračního týmu. Stejně tak i v rodině by muž neměl opouštět svou Bohem svěřenou pozici hlavy rodiny. Sám ale musí mít jako hlavu Krista. Biblická praxe závoju žen jen dosvědčuje, že zavinutí hlavy bylo ve své době právě symbolem poddanosti autoritě muže. Toho dnes nedosáhneme kulturními modely a šatníky starověku, ale zbožnými rodinami, kde je zachována autorita hlavy a kde oba manželé zároveň žijí v partnerském vztahu rovnosti a spolupráce. K tomuto svědectví přistupuje i zapojení mužů a žen v církvi, kdy budou stát společně ve službě a budou zrcadlit Boží stvořitelské řády.

6. Ženy uprostřed sborů Církve bratrské

Náš Řád umožňuje ženám, aby se plně zapojily do sborového života a do služby. Naše sestry slouží v práci s dětmi, s mládeží, v diakonii, v pastorační i v evangelizaci. Pokud jde o službu ve staršovstvu, pak náš Řád umožňuje také volbu sester (§ 34, odst. 1). Naše staršovstva nemají většinou za úkol stanovovat učení církve. Naše staršovstva většinou nevykonávají učitelský úřad církve. To u nás přísluší spíše kazatelům, teologické komisi a studijnímu odboru. Staršovstva často řeší pastorační a organizační otázky. Někdy se ukazuje jako dobré, když např. při rozhodování o pastorační ženě, je mezi staršími žena. V některých našich sborech kázaly i ženy. Bylo to zpravidla tam, kde chyběli v této službě muži. Také máme ženy, které pracují v církvi na plný úvazek jako diákonky, nebo jako pastorační a evangelizační pracovnice. Jediné omezení zatím zůstává v tom, že Církev bratrská nevidí biblický důvod k tomu, aby byly ženy ordinovány za správkyně sborů. Domnívám se, že spravovat sbor znamená vykonávat určitou autoritu, rozsuzovat Božím slovem, předsedat ostatním a v určitých krizových momentech povědět rozhodující slovo. Jsem přesvědčen, že většina církví byla k ordinaci žen za správkyně sboru dotlačena nedostatkem mužů a teprve potom začala tuto skutečnost zdůvodňovat teologicky. Smířil bych se s ženou kazatelkou, pokud by nám Pán Bůh vůbec nedal pro tuto službu muže. V případě, že Pán Bůh povolává do této služby muže, domnívám se, že stát v čele sboru není posláním ženy. To není podceňování, ale respektování rolí a stvořitelských řádů. Ženy jsou často mnohem bystřejší a schopnější než my muži. Často jejich služba nese široké ovoce a spočívá na ní požehnání. Ale Pán Bůh tuto autoritu vedení a řízení svěřil mužům. Ti by to ale těžko mohli vykonávat bez pomoci žen. Boží slovo podtrhuje vzájemnou pomoc a partnerství. To není diskvalifikace, ale respektování stvořitelských řádů.

V poslední době je i v naší církvi velkým problémem slabost, nevýraznost a lhostejnost mužů. Je třeba povědět, že ženy jsou i u nás často citlivější na Boží slovo a ochotnější ke službě v církvi. Mnoho stezku je slyšet i z našich rodin. Mnoho mužů je tak pohodlných, že ani nechtějí být hlavou svých rodin. To způsobuje mnoho strádání a utrpení žen a problémů ve výchově dětí. Mužský element je příliš slabý a nevýrazný. Muži se dost neobětují pro své ženy. Neberou si příklad z oběti Kristovy za církev. To je třeba změnit. Radikální feminismus je buď reakcí na mužskou lenost, lhostejnost a neposlušnost, nebo zase reakcí na přílišnou tvrdost a autoritářství bez lásky. Varujme se těchto extrémů, aby ženy mohly být v našich rodinách a sborech šťastné a mohly nacházet dobrý prostor pro svou aktivitu, rozvíjení duchovních darů a službu Kristu.

Pavel Černý